

În unire stă tăria

Gheorghe Asachi

Nu-n zădar e scris pe aur
În latinelor rostire:
Crescunt parvae res concordia
(Lucruri mici cresc prin unire);
Făr-unire nu-i vârtute
În familii, nici în stat,
Cum exemple mii trecute
De ajuns au arătat.
Un părinte bătrân foarte,
Propiet acum de moarte,
Vrând uni pe fiii săi,
Zis-au lor: Blem, feții mei,
Cercați dac-a frânge poate
Cel mai tânăr dintre voi
Ceste dârzi unite toate,
Iar în urmă spune-voi
Ceea care tari le face.
Din fii unul le-au luat,
Dar zădarnic au cercat,
Și dând altui mai ghibace
Întrunit acel baston,
Zis-au: Eh, de ești Samson!
Și acestui opinteală
Au dat numelui sminteală.
Mai cercat-au fiul mic,
Ce și el n-au frânt nimic.
Cu toți timpul lor pierdură,
Că unite-n legătură
Nici o dardă nu s-au frânt.
Atunci tatăl lor li zice:
Moale brațe văd aice;
Să v-arăt ce încă sânt
În asemenea-ntâmplare!
Dar când astă lăudare
O iau fiii lui drept șagă,
Bătrânelul tremurând
Întâi dărzile dezleagă
Și le frânge-apoi pe rând,
Zicând: Fie-vă de știre
Că puterea stă-n unire.
Deci și voi, o, fiii mei,
Într-un cuget fiți tustrei,
Unul altui de-ajutori!

Cât trăia bătrânul lor
Li-nnoia adeseori
Acest sfat mântuitori,
Și-n minutul de pe urmă,
Care firul vieții curmă
Cu o inimă ș-o gură
Fiii lui unirea-i jură.
După aceasta au găsit
Multe-averi de moștenit,
Dar plântate-n socotele
Și-interesuri având grele.
Flămândă se-ndasă-ndată
De vecini și veri o ceată.
Unii fac pretenții-n bani,
Alți în sate și-n țigani,
Însă-a fraților unire
Este scut de mântuire
Ș-apărându-se-mpreună
Teferi stau în grea furtună.
Dar duioas-armonia lor
N-au avut un trainic spori;
Deși sângele-i îmbină,
Egoismul îi dezbină.

La-mpărțelile averii
Unul darmă pe celalalt,
Cu vecinii atunci verii
Înnoiesc a lor asalt
Și aflând pe tustrei frați
Între sine dezbinați,
Strămoșeasc-a lor avere
Se împrăștie și pierde.
Venindu-li-n urm-aminte
Pilda bunului părinte,
Despre cele dârzi legate,
Dezunate-apoi sfărmate,
Dorea fieșcare fiu
A-i urma, dar pre târziu!